

Prva nesreča.

Kmalu po Novem letu je bilo, ko so že malo izgubili veljavo Miklavževi in božični darovi. Košnjekova Marica se je sicer še vedno rada igrala s svojo punčko, a ni je več tako skrbno pestovala kakor prve dni.

Takrat ni smel njene punčke nihče od blizu niti pogledati, kaj šele dotakniti se je.

»Moja punčka! To je moja punčka!« je hitela Marica zatrjevati vsemu svetu, pa je skrivala svojo punčko ne samo pred sosedovo Jerico, ampak tudi pred domačo Franciko. Še mami ni vsak čas dovolila te prednosti, da bi smela pobožati njeno »Ivico«.

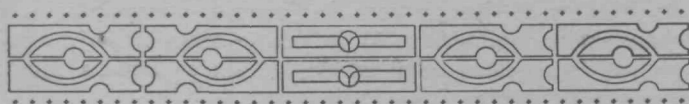
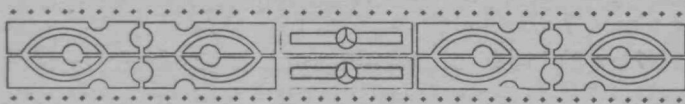
Tista prva ljubezen se je torej polagoma malo ohladila. Marica je popustila svojo »Ivico« kjersizebodi, pa se je zatopila v kako drugo igro. Punčka je ležala, kakor jo je kdo vrgel, in čakala Marice.

In v tem času se je zgodilo tole:

Mali Murče je prišel v sobo. Za drugo rabo še ni bil pri hiši, ampak samo za kratek čas in napotje. Igral bi se bil ves ljubi dan, se trgal z otroki in renčal nad njimi, padal in vstajal, trgal in popadal, a ne iz jeze, ne iz hudobiije, ampak samo — takó — za šalo in za kratek čas.

Murče se je torej priplazil v napol priprto sobo. Nikogar ni bilo notri. Pač — v kotu je bilo nekaj. Pa je skočil v kot, skakal in postajal, postajal in spet skakal in ni mogel dočakati, da bi se bilo tisto kaj zgenilo. Hej! Hoj! Saj se vendar psički in otročki tako radi trgajo. To pa nič!

In ker se tisto »nekaj« res ni nič zgenilo, je skočil Murče v tisti kot, pograbil »Ivico« in jo pričel nositi

po hiši. Nazadnje pa — kdo bi mu zameril — ko se »Ivica« čisto nič ni zmenila zanj, jo je Murče zgrabil, prišel jo tresti in lasati, da je letelo na nji vse na dvoje.

Tisti hip se je pa menda Marica spomnila svoje punčke. Šla jo je poiskat in jo našla — —

Sapa ji je zastala, jezik ji ni mogel priti do besede. Šele čez dolgo je pljusnil na dan potok solzâ in za njim vik in jok, ki je postajal vedno glasnejši.

Vsa hiša je pritekla na kraj nesreče. A kar je bilo, je bilo. Lepe »Ivice« ni bilo več.

Murče jih je dobil par v bedra, a zato ni bil nič modrejši, Marica pa nič bogatejša.

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

O s e b e :

Štefko, } součenca.
Matko, }
France in štirje sošolci.
Mati njegova s sinkom in hčerko.
Redoljub, trgovec.
Sluga.
Par gospodov.

Prvo dejanje.

Prizorišče: Gozd.

Prvi prizor.

(Štefko in Matko na potu v šolo.)

Matko: Ti, jaz pa vem za kosovo gnezdo tamle v grmu, in na onile smrečki je vranje gnezdo. Dajva, poglejva, če so notri že mladički. Igrala se bova z njimi. Pojdeva pa jutri v šolo.